

учителъ, познаваха неговия характеръ и отъ уважение къмъ побѣлѣлитѣ му коси, стоеха много мирно. Той се изправи предъ срѣдната редица чиновове, хвърли погледъ къмъ децата, каза имъ да се изправятъ, направи две-три крачки къмъ прозореца, загледа се навънъ и се унесе.

Децата впериха очи въ погледа на своя учителъ и доловиха, че нѣщо много важно ще да се е случило съ него.

— Мили ученици — се обърна къмъ тѣхъ учителътъ имъ — за последенъ пжтъ съмъ между васъ и въ тоя, тъй важенъ за моя животъ часъ, искамъ да ви кажа нѣколко думи. Слушайте:

— Въ продължение на 35 години съмъ срещалъ и изпращалъ отъ училището хиляди деца. Следилъ съмъ тѣхния животъ. На повече отъ тѣхъ зная сждбата, зная сждбата и на ония, които миналата година свършиха третия класъ. Гледамъ васъ и искамъ да предугадя вашата сждба. Зная, че малцина отъ васъ ще продължатъ и завършатъ нѣкое срѣдно училище, единици ще видятъ университета. Едни отъ васъ ще напуснатъ училището, следъ като свършатъ тоя класъ, други ще продължатъ учението си година-две, трети ще отидатъ на занаятъ, на друга работа и т. н. Представямъ си, какъ следъ години, ако Богъ ми дари животъ, ще срещна нѣкои отъ васъ съ кобилица на рамо да носи вода на чорбаджията си, други ще видя, седнали на обушарския тезгяхъ, другъ съ игла въ ржка — и кжде ли не още? И всички тѣ ще останатъ съ онова образование, което училището имъ е дало. Докато учатъ своя занаятъ, тѣ не ще иматъ свободно време да прочетатъ нѣщо и съ течение на времето ще забравятъ и онова, което въ училище сж учили. И